

Het was een vervloekt lange en moeizame tocht door de stad Adurnam met die twee zware tassen vol boeken. Dat het nacht was, hielp alleen omdat de duisternis ons verborg. Ondanks onze handschoenen veranderde de bittere koude onze handen in ijsklompjes. Verse sneeuw kraakte onder onze laarzen. Mijn halfbroer Rory liep voor ons uit, uitkijkend naar patrouilles van de militie.

De avondklok die de prins had ingesteld, had voor lege straten gezorgd. In een normaal jaar zou elk kruispunt verlicht zijn door een vuur ter ere van de winterzonnepunt. Herbergen en kroegen zouden de hele nacht open zijn gebleven met rijkelijk stromend bier en gratis versnaperingen. Maar na de rellen die een ravage hadden aangericht in de stad, hadden mensen en winkels hun deuren gesloten en hun ramen gebarricadeerd. Het was zo stil dat ik kon horen hoe mijn nicht Beatrice ademde terwijl ze naast me sjokte met een tas over haar schouder.

‘Cat, zijn we er bijna?’ vroeg ze.

‘Ik zal allebei die tassen wel dragen,’ bood ik aan, hoewel de tas die ik droeg aanvoelde als een zak vol stenen.

‘Het is niet het gewicht. Het is zo donker.’

De nacht was voor haar het moeilijkste. Wolken bedekten de hemel en we vermeden de paar hoofdstraten die gaslicht hadden en bleven in de donkerste zijstraatjes. Nu de avondklok van kracht was en mensen bang waren dat hun olie en kaarsen zouden opraken, brandden er maar weinig nachtlantaarns in de portieken. Zowel Rory als ik kon abnormaal goed zien in het donker. Dat was een van de redenen waarom mijn familie me Cat noemde in plaats van Catherine. Wij wezen de weg en Bee had de moeilijkere taak: zij moest ons vertrouwen.

Rory kwam terug. ‘Patrouille voor ons.’

Snel kropen we weg in de schaduw van een nis. Ik zette mijn

tas neer en haalde mijn spookzwaard uit de schede. Het zag eruit als een zwarte wandelstok, maar 's nachts kon ik het gevest draaien en een zwaard tevoorschijn trekken. Ik wachtte, klaar om toe te steken. Rory verstijfde als een grote kat die op het punt staat te springen. Bee hield haar adem in. Voor ons klepperde een troep ruiters naar het dichtstbijzijnde kruispunt.

Rory snoof en likte aan zijn lippen. 'Ik hoor ook andere mensen. Ik ruik ijzer en dat akelige spul dat je kruit noemt.'

In het huis vlak bij ons schoof een luik op een kier en iemand gluurde naar buiten. Ik sloot mijn ogen, proefde de lucht en luissterde met zintuigen die veel scherper waren dan die van Bee. De wind droeg het geklepper van hoeven met zich mee, maar ook het gesis van fluisterende mannen, het slaan van schoeisel tegen steen, het lekken van de vlammen en de stank van brand.

'Blijf hier,' fluisterde ik en ik duwde de zware tas in Rory's armen. Ze gehoorzaamden.

In de ruimte tussen onze wereld en de geestenwereld liggen draden van magie die de werelden met elkaar verbinden. Ik trok die draden als schaduw om me heen om mezelf te verbergen voor normale ogen. Dicht bij de gebouwen blijvend, sloop ik naar voren. Op het kruispunt bewoog niemand, maar ik hoorde het rinkelen van paardentuig luider worden terwijl de soldaten naderden. In de steeg aan mijn rechterhand bewoog iets. Een kleine vlam flakkerde op en verlichtte een mond met een snor en de glanzende loop van een vuurwapen. Na een sissend gefluister, werd de vlam gedoofd.

Precies op het moment dat de eerste rij tulbanden van de Huis-soldaten in het zicht kwam, deed ik een stap terug naar de muur van het gebouw op de hoek. Vonken bloeiden op. Het scherpe geluid van minstens tien geweerschoten weerkaatste tussen de huizen door. Paarden snoven en sprongen schichtig opzij. Twee soldaten zakten naar voren. Eén viel van zijn paard. Zijn laars bleef hangen in de stijgbeugel en het doodsbange paard sleepte hem naar opzij. Een door de soldaten vanaf hun paarden afgevuurd spervuur van kruisboogschichten ketste tegen de gebouwen aan beide kanten van de steeg. Het glas van een raam verbrijzelde en schichten boorden zich in houten luiken.

'Ze schieten slecht!' schreeuwde een man in de steeg. 'We hebben ze, jongens! Vuur!'

Maar in plaats van de luide knallen, was het enige geluid een serie doffe klikken.

De magiërstroep zwerfde naar voren terwijl een groef van ijsig wit licht door de lucht schoot alsof een onzichtbaar zwaard door de nacht sneed om door te dringen tot het daglicht erachter. Een fel, koud vuur borrelde uit de scheur. Het licht bewoog alsof het werd geduwd, bollen als lampen onderzochten de steeg en de stenen gevel van de gebouwen en onthulden rond de dertig mannen die daar verstopt zaten. De mannen probeerden wanhopig te schieten, maar hun glanzend nieuwe geweren vuurden eenvoudigweg niet. De aanwezigheid van een uitzonderlijk machtige koude magiër had hun ontsteking gedoofd.

Met mijn rug tegen de stenen muur gedrukt dwong ik mezelf niets meer te zijn dan steen, er was niets anders te zien dan wat iedereen zou zien die zou kijken naar een oude, smerige, met roet bedekte muur. Toch durfde ik niet te bewegen, hoewel ik wist dat koude magiërs niet door mijn verhullende draden van schaduw heen konden kijken. Een man, niet gekleed in wapenrusting maar in loshangende gewaden, reed naar voren vanuit de achterste linies. Hij had een imposante, statige gestalte met grijzende rode haren die in veel kleine vlechtjes waren gevlochten en zijn zwarte gezicht was vertrokken tot een boze frons. Ik kende hem: Hij was de mansa, de machtigste koude magiër in Vier Manen Huis en daarom diens meester.

Precies op het moment dat de mannen in de steeg het opgaven en wegvluchtten, stak de mansa zijn hand op en zei hij iets tegen zijn metgezel, een blonde Kelt van middelbare leeftijd, gekleed in het uniform van de prinselijke militie. 'Ze smokkelen geweren naar binnen ondanks het verbod op nieuwe technologie. Precies zoals we dachten.'

De temperatuur zakte zo snel dat mijn ogen brandden en mijn oren ploften door de verandering in de luchtdruk. Met een fluis-terend gekreun scheurde metaal. Mannen schreeuwden terwijl de ijzeren lopen van hun geweren verbogen en met een geluid dat angstwekkender was dan elk schot van een musket of een ge-weer verbrijzelden ze alsof ze van glas waren gemaakt. Veel man-nen lagen bloedend op de grond te woelen. Ze waren door de scherven aan stukken gescheurd. Een paar strompelden weg door

de steeg in een poging te ontsnappen.

‘Neem ze allemaal gevangen!’ schreeuwde de kapitein van de militia met schallende stem.

‘Ik wil alle overlevenden,’ zei de mansa. Ontspannen sloeg hij het tafereel gade vanwege zijn gemakkelijke overwinning.

‘Wilt u ze terechtstellen?’

‘Nee. Ik ben van plan deze rebellerende plebejers tot horigen te maken. Zij, hun gezinnen en hun afstammelingen zullen allemaal verplicht zijn Vier Manen Huis te dienen. Als we ze terechtstellen zal dat hun familie alleen aanmoedigen tot verdere rebellie. Maar als deze ontevreden mannen hun gezinnen meeslepen in slavernij, zal dat onderling wrok oproepen omdat ze zo stom waren om te vechten tegen de natuurlijke orde der dingen, waardoor ze het beetje vrijheid dat ze hadden ook nog verloren. Met uw toestemming, natuurlijk. Het zijn uw onderdanen.’

‘Een slimme zet. Dat zal die radicale oproerkrakers tot nadenken stemmen.’

Gezegende Tanit! Zijn metgezel was de prins van Tarrant zelf, de man die heerste over het prinsdom rond de stad Adurnam, gelegen aan de rivier de Solent, in Noordwest-Europa.

Ik kon werkelijk niemand bedenken die ik minder graag wilde ontmoeten dan deze twee. Terwijl de soldaten de omgeving schoonveegden en de mansa en de prins volkomen op hun gemak midden op het kruispunt zaten te kletsen over de verijdelde trouwplannen van een of andere man, sloop ik naar achteren tot ik het veilig genoeg vond om me los te maken van de muur en snel terug te gaan naar de nis waar Bee en Rory wachtten. Trillend schoof ik tussen hen in.

‘Wat is er gebeurd?’ fluisterde Bee. ‘Ik hoorde schoten. En daarna geschreeuw.’

‘We moeten ons terugtrekken. De mansa en de prins zijn bij de soldaten.’

‘Jagen ze op ons? Weet de mansa dat we ontsnapt zijn?’

‘Dat denk ik niet. Daar zei hij niets over. Ik denk nog steeds dat zijn mensen pas morgen zullen ontdekken dat we verdwenen zijn. Wacht even.’ Ik sloot mijn ogen om me de plattegrond van Adurnam beter voor de geest te halen. Ik had hem helemaal in mijn hoofd zitten, met al zijn kronkelende straten, verborgen

steegjes en gevaarlijke stadswachten.

‘Je trilt,’ zei Bee en ze sloeg een arm om me heen.

‘Er zijn zojuist mannen gestorven. En het was een schok om de mansa weer te zien. Wettelijk ben ik eigendom van Vier Manen Huis. Hij heeft het recht mij weer op te eisen. En als hij ons vindt, zal hij een manier verzinnen om ook jou te bezitten.’

‘Ik denk dat we nu moeten gaan, terwijl zij bezig zijn de gewonden en stervenden op te eten,’ zei Rory.

Bee verstijfde. ‘Idioot, wij éten geen mensen...’

‘Stil. Rory heeft gelijk.’ Ik streelde zijn arm omdat hij dat prettig vond en hij zuchtte ronkend. ‘We moeten gaan terwijl zij bezig zijn om alles op te ruimen. Ik weet een betere route. We sluipen terug naar de Oude Tempel en lopen langs de rivier. Ze zullen ons moeilijk kunnen volgen als we dwars over de koboldenmarkt lopen.’

Ik schoof mijn stok terug in de schede en pakte de tas. Zo snel als we konden slopen we terug door de straat, maar er reden geen verkenners onze kant op. Als iemand in de afgesloten huizen al merkte dat we langs hen liepen, sloegen ze geen alarm. Uiteindelijk ontspanden we een beetje.

‘Denk je dat deze juristen en radicalen ons echt zullen opnemen?’ vroeg Bee.

‘Laten we het hopen, Bee. Anders weet ik echt niet waar we heen moeten.’

‘Ik heb het erg koud, Cat,’ zei Rory. ‘Ik wil alleen maar een dutje doen bij een warm vuur.’

‘Bestaan er vuren die niet warm zijn?’ mompelde Bee al struinnend. Het was duidelijk dat ze gespannen was door de angst en de opwindings. Zelfs met onze grotere lengte en langere stappen, hadden Rory en ik moeite haar bij te houden. ‘Winters die niet koud zijn?’

‘Mannen die niet op het eerste gezicht verliefd worden op jouw luisterrijke schoonheid?’ voegde ik eraan toe, wetend dat ze de verleiding niet zou kunnen weerstaan.

Ik voelde haar grijnzen bij het weerwoord. ‘Tja, lieverd, ik geloof niet dat ik degene ben op wie iemand op het eerste gezicht verliefd werd.’

‘Daar hoeft je me niet aan te herinneren!’

‘Wat? Vond je hem op het eind dan niet een beetje aardig? Esthetisch gezien is hij erg knap, ondanks zijn ongelooflijk arrogante persoonlijkheid. En tenslotte was jij degene die hém kuste.’

Gelukkig verhulde de nacht mijn blozen. ‘Ik weet echt niet wat ik van hem moet denken, Bee. En verder heb ik nu echt geen zin in dit gesprek, en misschien wel nooit.’

‘Stil! Jullie zijn zo luidruchtig.’

Rory had gelijk, dus bleven we lopen en stopten met praten, maar het gesprek had Bee’s gebruikelijke, onverwoestbare opgewektheid teruggebracht. Ze bleef zelfs even dralen tijdens de lange wandeling over de koboldenmarkt en onderzocht de kramen met messen. Tegen de tijd dat de hanen kraaiden, waren we de Handelsstraat opgestommeld, waar allerlei buitenlanders, radicalen, technologen en juristen woonden. Anders dan in de andere kwartieren van Adurnam, werden alle straten en zelfs het nederigste laantje in deze buurt verlicht door gaslampen. Hun gloed verlichtte het vroege ochtendverkeer van mensen en trollen die koffiehuisen in en uit liepen en kantoren ontsloten. Een stel in mantels met kappen gehulde kobolden snelde weg om zich te begraven in hun dagnesten. Een vrouw die een winkel opende, bleef even staan om te kijken hoe Rory voorbijkuierde. Hij had het soort zelfverzekerde gratie die de aandacht trok, dat wist hij, en hij genoot ervan.

‘Niet naar mensen lachen! Je zult de aandacht op ons vestigen!’ mompelde ik.

‘Ik zie mannen naar Bee kijken en zélf s naar jóú,’ was zijn tegenwerping. ‘Waarom zou ik niet wat aandacht krijgen?’

Gelukkig zag ik de Vossensteeg, een steegje dat ingeklemd lag tussen een taveerne en een koffiehuis. Tegen de tijd dat we het steegje inliepen en het kantoor van de juristen bereikten, was het ochtend geworden en werden de gaslichten gedoofd voor de dag. We bleven op de stoep staan en keken naar het vers geschilderde uithangbord. Volmaakte, oranje letters staken fel af tegen een mat bruine achtergrond: GODWIK EN CLUTCH.

Wie had ooit kunnen denken dat twee plichtsgetrouwe dochters, opgevoed in het rustige huishouden van een Kena’ani koopman, zich zouden overleveren aan de genade van trollen en radicalen?

‘Ik hoop maar dat dit goed gaat,’ mompelde Bee terwijl we onze

tassen op de treden lieten zakken.

Ik gebruikte de klopper. Terwijl we wachtten, maakte ik mijn wandelstok los uit de plooiën van mijn rokken.

De deur ging open en een trol keek ons aan. Het was moeilijk te zeggen of trollen meer op vogels lijken dan op hagedissen. Ze waren lang en slank en stonden zo op hun achterbenen dat ze me deden denken aan rechtopstaande hagedissen zo groot als mensen, maar wat eruitzag als schubben, was een kleed van kleine veertjes. De manier waarop deze zijn hoofd eerst naar de ene en daarna naar de andere kant draaide om ons met elk oog goed te bekijken, deed me denken aan een vogel. Hij droeg een vaalbruin mensensasje waartegen de rode, blauwe en zwarte veren van zijn kuif werkelijk spectaculair afstaken. Zijn kuif liep van zijn ruggengraat tot boven op zijn hoofd.

‘Moge uw dag vredig zijn,’ zei ik haastig. ‘Mijn naam is Catherine Hassi Barahal. Dit is mijn nicht, Beatrice. En mijn broer Roderick. We zijn hier om Chartji te spreken. De jurist.’

‘Jij bent het. Chartji heeft me gewaarschuwd: laat haar snel naar binnen als ze aan de deur komt.’ Hij sprong naar achteren waardoor Rory en Bee schrokken. Toen hij de twee reïstassen met hun koperen gespen zag, boog hij voorover en keek eerst wat beter naar de gespen en daarna naar mijn wandelstok alsof hij het zwaard kon zien dat in het daglicht verborgen werd door magie. ‘Oo! Dingen! Glanzende dingen!’

Vanbinnen klonk een mannelijke stem.

‘Wie is er aan de deur, Caith?’ Een opvallend knappe man stapte ons gezichtsveld binnen en veegde zijn handen af aan een groezelige doek. Hij zag ons en lachte heel innemend, alsof zijn dag zojuist helemaal goed was gemaakt. ‘Catherine! En je charmante nicht Beatrice. En nog een metgezel, zie ik.’

‘Mijn broer Roderick.’

‘Blij jullie te zien! Heb je hun gevraagd om binnen te komen, Caith? Kom alsjeblieft snel binnen en doe de deur achter je dicht.’ Hij knikte naar Rory terwijl we naar binnen stommelden. ‘Ik ben Brennan.’

Terwijl we door de gang liepen, vertelde hij ons hoe de ingewikkelde familierelatie tussen de jurist Chartji en de jonge trol Caith in elkaar stak. Hij bracht ons naar de voormalige zitkamer.

Daar zagen we maester Godwik aan een werktafel zitten met een pen in zijn hand.

De oude trol keek ogenblikkelijk op, zijn felgekleurde zwart-met-groene kuif ging omhoogstaan en spreidde zich uit toen hij me zag. ‘De Hassi Barahal in haar mantel! Wat een bijzonder aangename verrassing. Laat me bij zonsopgang kraaien op de rotsen! En dit... De nacht, neem ik aan. En...’ Hij keek doordringend naar Rory, die eruitzag als een doodgewone jongeman met gouden, onschuldige ogen en dik zwart haar dat in een enkele lange vlecht was gevlochten. ‘Interessant. Iemand zoals jij heb ik nog niet eerder gezien. Aangenaam kennis te maken. Kom binnen in ons nest.’

Er was nog iemand anders in de kamer, een vrouw met een bril die tussen de stukken van een kapotte drukpers zat. Ze keek op, zo verrast door Godwiks woorden dat het duidelijk was dat ze niet had gemerkt dat wij binnen waren gekomen. Toch leek haar glimlach gemeend. ‘Catherine!’

Brennan zette onze tassen in de kamer en de jurist Chartji kwam achter hem aan. Omdat Chartji een vrouw was, waren haar schubbenachtige veren net zo vaalbruin als Caiths jasje en de veren van haar kuif hadden maar één kleur; felgeel. Ze droeg een kom water in een met inkt bevlekte hand, waaraan maar drie vingers zaten. ‘Ik dacht al dat je zou komen. Drink eerst, zoals het hoort. Daarna zullen we praten.’

Haar manier van doen was zo uitnodigend dat ik mezelf toestond te hopen dat we het juiste besluit hadden genomen door hierheen te komen. Terwijl wij de kom doorgaven en allemaal een slokje water namen om tegemoet te komen aan het traditionele welkomstceremonieel van de Mande, werd er op de deur geklopt. Caith krabbelde door de gang. Ik hoorde de deur opengaan.

Na een ogenblik riep Caith: ‘Brennan! Er is hier een rat die zegt dat je een boodschapper verwacht. Hij zegt dat een opkomend licht de dageraad van een nieuwe wereld aankondigt.’

Brennan zei scherp: ‘Laat hem snel binnen en sluit de deur!’

We dromden allemaal de hal in, ik met mijn hand op mijn wandelstok. Misschien waren de anderen ook gewapend, maar ik kon hun wapens niet zien. Ik knikte naar Rory en hij liep een stukje de trap op zodat hij het voordeel van een hogere standplaats had. Drie gewapende mannen drongen door de open deur de hal binnen als

soldaten die een pad vrijmaken voor hun kapitein. Ik herkende ze, want ik had ze nog geen tien dagen geleden onderweg ontmoet. Alle drie waren het buitenlanders en een was eigenlijk een vrouw die gekleed was als een man. Zij stapte terug naar buiten en een ogenblik later liep een man van middelbare leeftijd de trap op en kwam binnen.

Hij was een lange, imposante man met brede schouders, zwarte haren doorschoten met zilver en het uiterlijk van iemand die geboren is uit een gemengde achtergrond van Iberische, West-Afrikaanse Mandé en Romeinse voorouders. Dit sprak uit zijn opvallende haakneus en een gezicht dat lang, breed en krachtig genoeg was om ermee weg te komen. Hij droeg een groezelige wollen omslagmantel en een verschoten driekantige hoed die er versleten uitzag. Hoewel hij de houding had van een man die gewend is wapens te gebruiken, droeg hij er geen. Toch was het duidelijk dat hij de leiding had.

Zijn blik richtte zich onmiddellijk op de kleine, bebrilde vrouw hoewel zij van ons allen die in de hal stonden bepaald de minst fysieke uitstraling had. ‘Professora Kehinde Nayo Kuti, neem ik aan,’ zei hij.

Ze keken naar elkaar als honden die proberen uit te maken of ze zullen moeten vechten om een bot.

‘Ik verwachtte dat je een afgezant zou sturen om gesprekken te beginnen tussen onze organisaties,’ zei ze.

‘Ik ben mijn eigen afgezant. Dat moet ik wel, in deze moeilijke tijden.’

Gezegende Tanit! Ik had deze man voor het eerst onderweg ontmoet, waar hij had gereisd in de vermomming van een werkman genaamd Grote Leon. Ik begreep niet dat ik ooit had gedacht dat hij gewoon een soldaat in ruste was, niet anders dan elke andere man die een oude oorlog heeft overleefd.

‘Je liep Adurnam alleen binnen, met slechts drie soldaten bij je?’ zei Brennan. ‘Terwijl alle magiërshuizen en elke prins in Noordwest-Europa naar je op jacht zijn? Dat lijkt onbezonnen!’

‘En irrationeel,’ zei Kehinde met veel kalmere stem. ‘We zouden je voor een grote beloning kunnen uitleveren aan de prins van Tarrant.’

In zijn vermomming als Grote Leon, de neef van de eenvoudige

voerman, had hij de sprinkelende intensiteit van zijn blik en de opgebolde kracht van zijn persoonlijkheid verborgen. Dat deed hij niet langer. ‘Maar dat zullen jullie niet doen. Want weet je, ik ben nooit alleen. Ik draag de hoop en ambitie van te veel mensen op mijn schouders.’

‘Jij bent Camjiata,’ zei ik.

De man, geboren als Leonnorios Aemilius Keita, had de naam Camjiata, leeuw van de oorlog, verdiend door zijn legers naar de overwinning te voeren. Iedereen wist dat het Iberische Monster geloofde dat het zijn bestemming was om de versnipperde prinsdommen, hertogdommen, stadstaten en achterlijke stammen van Europa te verenigen in één glorieus keizerrijk. Dat had hij eens geprobeerd en het was hem bijna gelukt.

‘Natuurlijk ben ik Camjiata. Wie zou ik anders kunnen zijn? Eindelijk, na het geduldige werk van vele jaren en vele handen, ben ik vrij.’

Chartji stapte naar voren en bood de traditionele kom water aan.

Beleefd deed hij zijn hoed af en dronk alles op in één dorstige teug. ‘En nu moeten we zakendoen, want we hebben geen tijd te verliezen.’

‘Ben je gekomen om mij te zoeken?’ vroeg Bee. Ik kon niet zien of ze bang was, of opgetogen, of op het punt stond hem in het gezicht te stompen. Ze had haar schetsboek open bij een pagina waarop ze een tijdje geleden een beeld van hem had getekend terwijl hij op precies dezelfde plek stond waar hij nu was, voor de gesloten deur in de hal van dit juristenkantoor. ‘Heeft zij je verteld hoe je me moest vinden? Je vrouw, bedoel ik? Degene die de dromen van draken bewandelde?’

‘Ja. Het was het laatste wat Helene tegen me zei voordat ze haar doodden. Ze vertelde me dat de oudste dochter van de Hassi Barahal familie zou leren om de dromen van draken te bewandelen. Vind haar, zei ze, want je zult haar nodig hebben, net zoals je mij nodig had.’ Hij stak zijn hand op in het klassieke gebaar van de redenaar dat de Romeinen gebruikten in hun eeuwenoude keizerrijk. Het was onmogelijk om niet naar hem te staren als hij wilde dat je naar hem keek, zoals nu. ‘Helene zei dat de oudste Hassi Barahal dochter mij naar Tara Bells kind zou leiden.’